

MAJITELKA DOMU, ZLODĚJKA POMERANČŮ

Od paní makléřky jsem si nechala udělat na památku snímeček „já a moje kupní smlouva“ a jely jsme ke mně domů. Cesta z notářství systémem jednosměrek byla rychlá. Poprvé jsem sama otevřela branku – a hele, nezamyká se, sloupky jsou hnuté. Tohle je tedy můj dům?

Zní to nabubřele, tak to seseknu na pravou míru. Nízký přízemní bungalov, sedmačtyřicet metrů čtverečních obytné plochy plus třicet metrů čtverečních dvorek a zahrádka. Očividně úplně nová markýza po celé pětimetrové šíři domu. V podstatě takový nikterak obrovský byt je to. První poznatek, že se vrátka neodemykají, nejdou tedy ani zamknout, a kdo vezme za kliku, ten vejde. Trošku mě to zarazilo. Tak co za překvápko mě tu čeká dál?

Dům je jištěn mříží se dvěma zámky, z toho jedním visacím. Masivní dřevěné bezpečnostní dveře mají taky dva zámky, při bližším pohledu je jasné, že tu někdy musela být hodně vysoká voda, do půl metru je lak místy vyšisován až na dřevo. A za dveřmi byt s nábytkem, který je zatím jenom dekorace. Bude, doufejme, odvezen, kromě stolu, židlí, pračky, nové mikrovlnky a pohovky. Bylo sice psáno, že je dům prodáván s nábytkem, ale já prostě nechci žít jako v hotelu, v cizí posteli mezi holými stěnami, bez obrazů a knih. Chci žít ve svém domově. Ve všem, co jsem kolem sebe za celý život... nahospodařila. Co je pro mě důležité.

Jištění domu neponechali původní majitelé náhodě ani v maličkém patiu, které nemá strop, nahrazuje ho masivní mříž doplněná ještě drátěnou sítí. Asi proti ptákům, cizím kočkám atd. Prohlížela jsem si nyní svůj dům novým pohledem, najednou ale trochu i s pocitem lupiče. Původní majitelé na mě udělali dojem. Budovali tady tu zahrádku. Všechno, co tam roste, sázeli oni, pěstovali to od maličkých sazenic. A teď to opustili a odjeli žít do drsného mraveniště zvaného Madrid. Ale co. Já taky opouštím dům, který jsem měla ráda, máma ho měla ráda. A já teď? Není to zrada? Opustím zemi mojí babičky, mámy, zemi, kterou mám ráda.

Ale co, vždyť mojí zemí je Evropa. Nejsem emigrantka v tom hrozném slova smyslu, kdy lidé opouštěli své blízké a přátele a předpokládali, že už se třeba nikdy neuvidí.

Taky už mám delší dobu dojem, že bude příjemnější koukat se na to, co provádí Česko, z větší dálky. Budu prostě český občan trvale žijící někde jinde v Evropské unii, kde je mi dobře. A tiše doufám, že projde korespondenční volba, abych nemusela za pár měsíců do Barcelony, blíž se prý volit nedá. Osm hodin jízdy.

Ale hlavně – stěhuju se do země, kde se lidé usmívají, a nevypadá to, že je to strojený úsměv. Do místa, kde jsou moje různé oblíbené mlsy levnější než v Čechách, kde budu za elektřinu platit zlomek toho, co v Čechách, do země daleko od války, od Ruska. A k bahnu, které by mohlo aspoň částečně vyléčit moje chromá kolena. Kdyby se mi trochu vrátila chůze, byla bych nejšťastnější tvor na světě.

Při nedávném mejdanu našeho divadla se mě kolega zeptal, před čím utíkám. Sice jsem mu řekla, že před ničím nebo že před drahou elektřinou, ale když se do hloubky zamyslím, opravdu utíkám. Před stářím. Já vím, že to nejde.